

UZASADNIENIE

Powód K. K. pozwem z dnia 20 lutego 2017 r., skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., domagał się sprostowania wydanego przez pozwaną świadectwa pracy w punkcie 1., poprzez wskazanie prawidłowego okresu zatrudnienia, tj. od 2 kwietnia 2013 r. do 31 stycznia 2017 r. oraz w punkcie 2., poprzez wskazanie prawidłowego okresu pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego, również wskazując na czas od 2 kwietnia 2013 r. do 31 stycznia 2017 r. Nadto wniósł o obciążenie pozwanej kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pomiędzy stronami toczy się proces o zapłatę wynagrodzenia i odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę. Dodał, że termin wypowiedzenia mu umowy o pracę upływa 31 stycznia 2017 r., a nie jak błędnie określił pracodawca w treści wypowiedzenia umowy o pracę oraz w treści świadectwa pracy 31 grudnia 2016 r. Zaznaczył, że przesyłkę zawierającą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę otrzymał 7 października 2016 r. Zaprzeczył, aby wypowiedzenie umowy o pracę zostało mu okazane 26 września 2016 r. Dodał, że 1 lutego 2017 r. zwrócił się do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, jednakże pracodawca sprostował je tylko częściowo. (pozew – k. 2 – 4)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. nie złożyła odpowiedzi na pozew.

W piśmie procesowym z 8 sierpnia 2017 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do żądania pozwu wskazała, że oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia zostało powodowi przedstawione 26 września 2016 r., zatem okres wypowiedzenia umowy o pracę dobiegł końca 31 grudnia 2016 r. Dodała, że okres wypowiedzenia obejmował miesiące: październik, listopad i grudzień. Zaznaczyła, że korespondencja wiadomości e – mail między stronami potwierdza, że powód ma pełną świadomość tego, że 26 września 2016 r. zostało mu złożone skutecznie wypowiedzenie umowy o pracę. Podkreśliła, że powód miał możliwość zapoznania się z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę zarówno 26 września 2016 r. podczas spotkania z przełożonymi i w dniu następnym gdy otrzymał oświadczenie pocztą elektroniczną.

Postanowieniem z 25 sierpnia 2017 r. zawieszono postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych prowadzoną pod sygn. akt IX P 629/16.

Po podjęciu zawieszzonego postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. był zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. od 2 kwietnia 2013 r. do 31 stycznia 2017 r., na stanowisku przedstawiciela handlowego, w pełnym wymiarze czasu pracy. Od 1 stycznia 2014 r. strony połączyła umowa o pracę na czas nieokreślony.

Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem K. K. otrzymał 7 października 2016 r. Okres wypowiedzenia minął z dniem 31 stycznia 2017 r.

Dowód: umowa o pracę z 2 kwietnia 2013 r. – k. 1 cz. B akt osobowych, umowa o pracę z 1 lipca 2013 r. – k. 27 cz. B akt osobowych, umowa o pracę z 30 grudnia 2014 r. – k. 38 cz. B akt osobowych, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 1 cz. C akt osobowych,

Pismem z 31 stycznia 2017 r. skierowanym do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. K. K. wezwał do sprostowania doręczonego mu świadectwa pracy poprzez wskazanie poprawnego trybu rozwiązania umowy o pracę – za porozumieniem stron oraz poprawnej daty rozwiązania umowy o pracę. Wskazał, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę odebrał 7 października 2016 r. zatem umowa uległa rozwiązaniu 31 stycznia 2017 r., jednakże ze świadectwa pracy wynika, że umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron 31 grudnia 2016 r.

Dowód: wezwanie do sprostowania świadectwa pracy – k. 8 akt IX P 101/17

W odpowiedzi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. sprostowała świadectwo pracy w części dotyczącej trybu rozwiązania stosunku pracy. Wskazano, że stosunek pracy uległ rozwiązaniu na podstawie wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę. Zaznaczyła, że w zakresie daty rozwiązania umowy o pracę świadectwo pracy nie zostało skorygowane, ponieważ umowa o pracę została skutecznie wypowiedziana 26 września 2016 r. z ustawowym trzymiesięcznym terminem upływającym 31 grudnia 2016 r.

Dowód: pismo z 8 lutego 2017 r. – k. 92, świadectwa pracy z 8 lutego 2017 r. – k. 90 – 91

Wyrokiem z 17 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy w sprawie o sygn. akt IX P 629/16 zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz K. K. kwotę 16.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 listopada 2016 r., tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz kwotę 5.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 lutego 2017 r., tytułem wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2017 r. oraz orzekł o kosztach procesu. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę zostało złożone powodowi 7 października 2016 r., albowiem w tym dniu powód otrzymał dokumenty zawierające wypowiedzenie umowy o pracę i zapoznał się z ich treścią. W aktach osobowych powoda znajduje się zwrotne potwierdzenie odbioru dokumentów, które wskazuje na podjęcie przesyłki 7 października 2016 r. Dodał, że pozwana spółka nie wykazała, aby oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z K. K. zostało złożone na spotkaniu 26 września 2016 r., ani za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 27 września 2016 r. Sąd oddalił rażąco spóźnione wnioski dowodowe strony pozwanej o przesłuchanie świadków.

Dowód: odpis wyroku z 17 sierpnia 2017 r. wraz z uzasadnieniem – k. 69 – 74

Wyrokiem z 28 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie o sygn. akt VI Pa 190/17, na skutek apelacji pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., oddalił apelację oraz orzekł o kosztach procesu.

Dowód: wyrok z 28 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem – k. 62 – 68

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powód domagał się od pozwanej sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie prawidłowego okresu zatrudnienia oraz wskazanie prawidłowego okresu pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego.

Z momentem nawiązania stosunku pracy zarówno po stronie pracownika, jak i pracodawcy powstaje szereg wzajemnych obowiązków, przy czym część powinności pracodawcy aktualizuje się dopiero z chwilą zakończenia stosunku pracy. Jednym z takich obowiązków jest wydanie pracownikowi świadectwa pracy. Regulację prawną w zakresie świadectwa pracy zawiera art. 97 k.p. oraz rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy (tekst jednolity – Dz. U. z 2018 r., poz. 1289) wydane na podstawie delegacji z art. 97 § 4 k.p.

Zgodnie z treścią art. 97 § 1 k.p., w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. W świadectwie pracy należy podać informacje

dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach (art. 97 § 2 k.p.).

Informacje zawarte w świadectwie pracy podlegają weryfikacji. W myśl art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu siedmiu dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu siedmiu dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W niniejszej sprawie bezsporne było to, że powód w terminie wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, a następnie w terminie wystąpił z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Sporne było natomiast to w jakim terminie ustał stosunek pracy powoda.

Należy również zauważyć, że między powodem, a pozwanym toczyło się przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie IX Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt IX P 629/16 postępowanie w przedmiocie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz o wypłatę zaległego wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2017 r.

Prawomocnym wyrokiem z 17 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz K. K. kwotę 16.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 listopada 2016 r. tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę oraz kwotę 5.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 lutego 2017 r. tytułem wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2017 r. oraz orzekł o kosztach procesu. Uzasadniając wyrok Sąd Rejonowy wskazał, że oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę zostało złożone powodowi 7 października 2016 r., albowiem w tym dniu powód otrzymał dokumenty zawierające wypowiedzenie umowy o pracę i zapoznał się z ich treścią, zatem stosunek pracy ustał z dniem 31 stycznia 2017 r. Dodatkowo wskazał, że pozwana spółka nie wykazała, aby oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z K. K. zostało złożone na spotkaniu 26 września 2016 r., ani za pośrednictwem poczty elektronicznej w dniu 27 września 2016 r.

Zgodnie z treścią art. 365 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Podkreślenia zatem wymaga to, że w niniejszym postępowaniu sąd rozpoznający sprawę związany jest prawomocnym rozstrzygnięciem zapadłym w sprawie IX P 629/16.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w nowej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z osądzoną sprawą (art. 366 k.p.c.). Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09). Taka jest treść prawomocnego orzeczenia, o którym stanowi art. 365 § 1 k.p.c., a więc treść wyrażonej w nim indywidualnej i konkretnej normy prawnej. A zatem w kolejnym postępowaniu pomiędzy tymi samymi stronami, w którym **pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana**. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a **nawet niedopuszczalność prowadzenia** w tym zakresie postępowania dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 r., II PK 249/09, OSNAPIUS 2011, Nr 17 – 18, poz. 225, str. 711).

Chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia

jego zakresu (tak np. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15.03.2002 r., II CKN 1415/00 oraz dnia 29.03.2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21.05.2004 r., CK 528/03 oraz z dnia 21.09.2005 r., CK 139/05). Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12.03.2003 r., III CZP 97/02, OSNC 2003 nr 12, poz. 160).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela powyższy pogląd.

Zdaniem Sądu kwestia terminu, w którym zakończył się stosunek pracy powoda była już przedmiotem rozpoznania w sprawie IX P 629/16. W postępowaniu tym ustalono, że stosunek pracy K. K. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. ustał z dniem 31 stycznia 2017 r., zatem ta kwestia nie mogła być już przedmiotem badania przez sąd orzekający w niniejszym postępowaniu. Należy przy tym podkreślić, że było to podstawowym motywem rozstrzygnięcia roszczenia o wynagrodzenie za styczeń 2017 r., a także rozstrzygnięcia kwestii terminowego wniesienia odwołania od wypowiedzenia przez powoda. Zatem jako podstawowa przesłanka rozstrzygnięcia prawomocnie zakończonej sprawy, także objęta jest hipotezą art. 365 k.p.c. i nie może podlegać ponownemu roztrząsaniu.

Sąd rozpoznający sprawę przyjął więc, za prawomocnym wyrokiem z 17 sierpnia 2017 r., że stosunek pracy powoda ustał z dniem 31 stycznia 2017 r.

Powyższe ustalenie uzasadniało uznanie roszczeń powoda zgłaszanych w niniejszym procesie za zasadne.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, których rzetelności ani wartości dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto Sąd dopuścił dowód z odpisu wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 17 sierpnia 2017 r. w sprawie IX P 629/16 z uzasadnieniem oraz z odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie VI Pa 190/17 z uzasadnieniem.

Sąd oddalił natomiast wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków M. K. o H. J. oraz przesłuchanie stron ze względu na prawomocne orzeczenie zapadłe w sprawie tut. sądu o sygn. akt IX P 629/16 oraz jego podstawowe motywy i związany z tym zakaz dokonywania ponownych ustaleń w tej kwestii.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszym wyroku nakazał pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. sprostować świadectwo pracy powoda K. K. w ustępie 1, poprzez wskazanie, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. oraz w ustępie 2 poprzez wskazanie, że K. K. zajmował stanowisko przedstawiciela handlowego do dnia 31 stycznia 2017 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800) zgodnie, z którym stawki minimalne w sprawach z zakresu prawa pracy w przypadku roszczeń niemajątkowych wynoszą 120 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

3.10.2018